

HANS MIJNDERS

DREIGING
ROND DE
RUïne

j/columbus

Dreiging rond de ruïne
Club Snackbar, deel 2
Hans Mijnders

ISBN 9789085435969
e-book ISBN 9789085436003
NUR 283/284

Omslag: Marjoke Knoop, zijdiezijn.nl
Binnenwerk: Andries Mol | Studio Mol

© 2025 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.
Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

www.jongbloedmedia.nl

HOOFDSTUK 1

Waar blijven jullie nou? Liam ligt met zijn telefoon in de hand op de bank in de snackkar en verstuurt het bericht in de groepsapp.

Mounir reageert gelijk: *Het is nog geen half 7. Zitten de snacks al in de pan? ;-)*

Kun jij nog ergens anders aan denken? Liam pakt al liggend een kussen van de vloer en legt dat onder zijn hoofd. Waarom reageren Evi, Floor en Frank niet?

Daar is Mounir weer: *Tuurlijk.*

Waaraan dan???

Aan een hele leuke meid.

Hè? Liam schiet overeind. Is Mounir verliefd? Waarom heeft hij dat nooit verteld? *Wie is de pechvogel?*

SUKKEL!!!

Sorry. Wie is het? Liam pakt het kussen dat op de grond is gevallen en gaat weer liggen.

Jij kent haar heeeel goed. En jij vindt haar heel, héél erg leuk!

Liam krijgt een vermoeden wat Mounir bedoelt. Zijn vriend doet alsof hij verliefd is, om hem uit te dagen. *Doe niet zo moeilijk man. Vertel!*

Drie letters. De eerste is een E, de derde een I.

Zie je wel. Dat dacht hij al. Liam voelt dat hij rood wordt. Het valt anderen dus op dat hij Evi erg leuk vindt.

Waarom reageer je niet? wil Mounir weten.

Schiet nou maar op, het is ... Verrast kijkt Liam op. Hij hoort stemmen. Zijn ze er al?

‘Moet je dat nou zien, Liam ligt op de bank.’ Mounir stapt de snackkar in, gevolgd door Evi, Floor en Frank.

Frank kijkt Liam vragend aan. ‘Staat de frituurpan al aan?’

‘Doe het lekker zelf.’ Ze stonden dus al bij de snackkar toen Mounir naar hem aptte. Liam durft niet naar Evi te kijken. Hij gaat zitten en schuift naar rechts.

Gelijk ploft Evi naast hem neer.

‘Gezellig.’ Mounir kijkt Liam plagend aan.

‘Ben je jaloers? Je mag hier wel komen zitten.’ Evi slaat met haar hand op de zitting van de bank links van haar.

Frank pakt uit de koelkast een fles seven-up en draait de dop los. ‘Wie pakt de glazen?’

Floor gooit een zak chips op tafel en zet vijf glazen neer. ‘Wat een geweldig plekje is dit toch!’

‘En aan wie hebben jullie dat te danken?’ Liam kucht een paar keer overdreven en klopt zichzelf op de schouder.

‘Het stinkt hier.’ Mounir knijpt zijn neus dicht.

‘Maar het is wel zo.’ Floor trekt de zak chips open en pakt een handjevol. ‘Liam zag deze ouwe snackkar in een weiland te koop staan. En de oom en tante van Frank vonden het goed dat we die achter in hun tuin zetten.’

‘Dus aan wie hebben we het ...’ Frank kijkt naar Evi. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

Evi schudt haar hoofd en legt de telefoon met een klap op tafel.

‘Dit is echt ver-schrik-ke-lijk. Wat zeg ik? Het is een ramp!’

‘Waar heeft dat kind het over?’ Mounir propt een handvol chips in zijn mond. ‘Ik begrijp nie ... wa zet over ... Ha ... ha ...’ Geschrokken slaat hij een hand voor zijn mond, maar hij is te laat: ‘Ha ... tsjie!’ Een daverende niesbui zorgt dat de chipsstukjes uit zijn mond door de snackkar vliegen.

‘Smeerlap!’

‘Hè, bah!’

‘Viezerik!’

Liam pakt een glas van tafel. ‘Het leek wel een vulkaanuitbarsting. Moet je zien, er drijft allemaal chips in mijn seven-up.’

‘De troep zit in mijn gezicht.’ Floor veegt met allebei haar handen over haar gezicht en gaat voor Evi staan. ‘Is het weg?’

‘Sorry.’ Mounir grinnikt.

‘Je meent er niks van’, zegt Liam. ‘Jij neemt volgende keer een fles drinken en een zak chips mee.’

‘Ik kan het ...’ Mounir schiet in de lach, eerst nog zachtjes, maar al snel rollen de tranen over zijn wangen. ‘Ik kon het echt niet helpen.’ Hij kijkt naar Evi. ‘Maar wat is er verschrikkelijk en een ramp?’

‘Kijk zelf maar.’ Evi pakt de telefoon van tafel. ‘Smerig! Hier zit ook chips op.’ Ze pakt een doek en veegt haar telefoon schoon. ‘Geen idee wat je bedoelt.’ Mounir haalt zijn schouders op.

‘Nee, logisch. Het is een mail van het Ichthus College.’

‘Is er weer gedoe met die lui van De Wissel?’ Frank pakt de telefoon uit zijn broekzak.

‘Hé, hé’, protesteert Mounir. ‘Ook al zitten jullie alle vier op het Ichthus en ik alleen op De Wissel, dat betekent niet dat jullie allemaal rotopmerkingen over mijn school mogen ...’

‘Over drie weken al!’ Floor schudt haar hoofd. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Minstens dertig uur!’ Liam grijpt met allebei de handen naar zijn hoofd.

‘Ba-len!’ vindt Evi. ‘Dat het zo erg zou worden, had ik niet bedacht.’

‘Kan iemand vertellen wat er aan de hand is?’ zegt Mounir. ‘Ik hoor alleen maar gekreun. Waar hebben jullie het over?’

‘Lees zelf maar.’ Liam stopt zijn telefoon in de hand van Mounir. ‘Zoals jullie weten moeten alle leerlingen van de eerste klas in de week voor de voorjaarsvakantie een maatschappelijke stage volgen’, leest Mounir hardop. ‘Volgende week moet het stageformulier worden ingeleverd bij je mentor. In totaal moet de stage minstens dertig uur beslaan. Een paar voorbeelden van stageplaatsen: een verzorgingshuis, een school, een winkel, een sporthal ...’ Mounir kijkt vragend op. ‘Dat is toch juist leuk.’

‘Leuk?’ zeggen Frank en Liam tegelijk.

‘Zie jij mij in een verzorgingshuis lopen? Of in een winkel?’ Liam schudt zijn hoofd. ‘*No way*.’

Mounir grijnst. ‘Het ligt eraan wat voor winkel. Een snackbar lijkt me vet leuk.’ Hij schiet overeind. ‘Jammer dat de originele frituurpannen uit deze kar zijn gehaald. Maar dat is op te lossen. Jullie zetten hier een paar frituurpannen in en klaar ben je. Er staat hier al eentje, wij hebben er één thuis die jullie best voor een week mogen lenen. In ruil voor gratis snacks natuurlijk. Met nog één of twee pannen erbij kunnen jullie los. En het verdient nog lekker ook.’

‘Er staan meer voorbeelden op internet.’ Frank zoekt intussen op zijn telefoon. ‘Hierzo, een hele rij. Kunst en cultuur.’ Hij kijkt even op. ‘Rondleidingen geven in een museum, meewerken aan de open dag op een muziekschool, mensen ontvangen in een theater of concertgebouw ... Wat vinden jullie?’

‘Grappig’, vindt Floor. ‘Zo’n open dag op een muziekschool vind ik wel geinig.’

‘Moet je horen wat er onder het kopje zorg staat’, gaat Frank verder. ‘Activiteiten organiseren in een verzorgingshuis, koken met ouderen in een woonzorgcentrum, een bezoek brengen aan mensen ...’

‘Stop maar!’ roept Floor. ‘Staat er niets sportiefs?’

‘Even kijken.’ Frank swipet naar beneden. ‘Ja, hier heb ik het: sport en recreatie. Een sportieve dag voor kinderen organiseren, helpen in het zwembad, een training verzorgen bij een sportclub ...’ Frank schudt zijn hoofd. ‘Hier word ik niet echt vrolijk van. Jullie?’

‘Staat er nog meer?’ wil Evi weten.

‘Wat wil je horen? Onderwijs of natuur en dieren?’

‘Wat denk je zelf?’

‘Onderwijs natuurlijk!’ roept Mounir, waarna hij zijn glas seven-up in een paar slokken leegdrinkt.

‘Jij bent echt smerig’, vindt Floor.

‘Waarom? Die chips heb ik al in mijn mond gehad, dus ...’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Als ik jullie was, zou ik voor onderwijs kiezen. Misschien mogen jullie mij wel helpen met mijn huiswerk?’

Evi wijst naar haar voorhoofd. ‘Jou helpen met je huiswerk? Denk je dat ik gek ben?’

‘Jij bent gek op ... op ...’

‘Op pizza.’ Evi kijkt naar Mounir. ‘Hebben jullie op De Wissel geen maatschappelijke stage?’

‘Geen idee.’

‘Ze lopen daar altijd een beetje achter’, merkt Floor op. ‘Staat er nog meer op dat lijstje? Onderwijs gaan we in ieder geval niet doen. Welke voorbeelden staan er bij natuur en dieren?’

‘Klusjes doen in een dierenasiel, helpen op een kinderboerderij, assisteren op de dierenambulance ...’

‘Yes!’ Evi geeft Floor een high five. ‘Wij gaan helpen op een kinderboerderij.’

‘En wij?’ Liam kijkt naar Frank.

‘Ik hoopte dat we iets met z’n vieren zouden gaan doen.’

‘Dan gaan jullie toch mee naar een kinderboerderij’, zegt Floor.

‘Ikke niet.’ Liam schudt zijn hoofd. ‘Hokken van konijnen schoonmaken, de stal van de varkens uitmesten ... Dan help ik nog liever kleuters met knippen en plakken.’

‘Dan gaan jullie toch lekker wat anders doen.’ Floor trekt Evi overeind. ‘Ga je mee? Dan gaan we bij mij thuis het stage-formulier invullen.’

‘Willen jullie echt niet meedoen?’ Evi blijft aarzelend staan en kijkt vragend naar Liam en Frank.

‘Uche ... uche ... hoest ... proest!’ Mounir krijgt een spontane hoestaanval.

‘Wat is er met jou?’ vraagt Floor geïrriteerd.

‘Gewoon ... ik dacht ... Zoals Liam en Evi keken, dat vond ik ...’

‘Let maar niet op hem.’ Liam neemt zich voor om Mounir, zodra ze samen zijn, duidelijk te maken dat hij moet kappen met die flauwe grappen over Evi en hem. ‘Maar aan het eind van dit hele rijtje staat ...’ Hij zoekt even op zijn telefoon. ‘Ja, hier heb ik het: ga op zoek naar een maatschappelijke stage waar jij blij van wordt. Dat word ik niet van een kinderboerderij.’

‘Waar word jij dan wel blij van?’ Evi gaat op de leuning van de bank zitten.

‘Dat weet ik ...’

‘Kappen!’ Liam kijkt met een kwaad gezicht naar Mounir.

‘Sorry.’ Mounir staat op en hard fluitend pakt hij de vier nog volle glazen. ‘Wil iemand nog een seven-up met chips-snippers?’

‘Drink ze allemaal zelf maar op, dan is het even stil.’

‘Oké.’ Mounir gaat weer zitten en drinkt een glas leeg, een tweede glas ...

‘Hij doet het echt.’ Floor kijkt met grote ogen naar Mounir.

‘Ik heb een idee’, zegt Frank aarzelend.

‘Vertel!’ Liam kijkt hoopvol naar Frank.

‘Ik zag een oproep dat ... Wacht even.’ Frank zoekt op zijn telefoon. ‘Ja, luister. Rond ons kasteel ligt een schitterend park. Wij zijn op zoek naar vrijwilligers die ons helpen dit park te onderhouden. Heb je altijd al bij een kasteel willen werken? Dan is dit je kans! Bel of mail. Scholieren zijn ook hartelijk welkom! De baron en barones van landgoed Plompenburcht.’

‘En wat moet je dan doen?’ wil Floor weten.

‘Ze hebben een joekel van een tuin. Misschien mogen we klusjes doen in het kasteel. Het is toch supertof om daar een week te zijn?’

‘Een kasteel is saai en suf. Een kinderboerderij lijkt me veel leuker.’ Floor klinkt vastbesloten.

‘Het lijkt me wel leuk om in de gracht te gaan magneetvissen.’ Liam kijkt verrast naar Mounir. ‘Dat is een goeie. En dan vinden we een oud voorwerp dat heel veel geld waard is.’

‘Jullie doen je best maar.’ Floor heeft duidelijk geen zin in een stage op het landgoed. ‘Wij gaan naar de kinderboerderij.’ Ze slaat een arm om de schouders van Evi. ‘Ja toch?’

‘Kent iemand de mensen die daar wonen?’ Evi twijfelt nog.

‘Dit zijn ze.’ Liam laat de foto op zijn telefoon zien. ‘Er is best veel informatie over het landgoed te vinden.’

‘Ik ga naar de kinderboerderij’, houdt Floor vol. ‘Met mijn vader en moeder ben ik een keer op kasteel Loevestein geweest. Allemaal ouwe rommel, echt verschrikkelijk!’

‘Loevestein wordt niet meer gebruikt, dat is een soort museum. In Plompenburcht wonen nog mensen. Mij lijkt het juist leuk

om daar een week rond te lopen.' Liam probeert zo enthousiast mogelijk te klinken.

'We kunnen er morgen toch naartoe gaan?' stelt Evi voor. 'Als het stomme mensen zijn of we moeten alleen maar rotklusjes doen, dan gaan we naar de kinderboerderij. Oké?'

'Goed dan.' Floor zucht. 'Maar ik moet het wel heel geweldig superleuk vinden.'

'Afgesproken. Als we het niks vinden gaan we heel geweldig superleuk stront scheppen op de kinderboerderij.' Liam kijkt naar Mounir. 'Heb jij de glazen schoongemaakt? Ik wil uiteindelijk wel iets drinken.'

Mounir steekt zijn duimen op. 'De glazen zijn schoon en de frituurpan staat aan.' Hij lacht. 'Laat dat maar aan mij over.'

HOOFDSTUK 2

‘Zijn jullie hier weleens geweest?’ De volgende middag staat Liam met zijn vrienden voor het hek van landgoed Plompenburcht.

‘Elk jaar is hier een braderie met allemaal kraampjes. Volgens mijn moeder ben ik daar een paar jaar geleden met haar geweest, maar ik kan het me niet herinneren’, vertelt Floor.

Mounir rammelt met allebei zijn handen aan de poort. ‘Hoe komen we hier binnen?’

Liam wijst naar een bordje dat op de muur hangt: *Bezoekers hier melden*. Eronder is een pijl getekend die naar de bel wijst. ‘Kijk, er hangt een camera.’

‘Echt waar?’ Zodra Mounir de camera ziet, begint hij enthousiast te zwaaien en roept: ‘Doe open de poort!’

‘Doe normaal.’ Liam pakt Mounir bij zijn schouder. ‘Waarom ben je eigenlijk meegegaan? Jij hoeft toch geen stage te lopen?’ ‘Op dinsdag- en vrijdagmiddag heb ik vrij. Ik wil daar ook wel eens kijken.’ Mounir duwt zijn hoofd tegen de spijlen van het hek.

‘Zoeken jullie wat?’ klinkt het achter hen.

Verrast draait Liam zich om. ‘Dag ... meneer.’

Een man van een jaar of dertig bekijkt hen alle vijf met een argwanende blik. Zijn ogen zijn diepzwart, en de blik waarmee hij naar hen kijkt zorgt ervoor dat Liam een stap achteruit doet.

‘Ik vroeg wat.’

‘Wij hebben ... wij willen ... iets aan de baron vragen.’ Evi is blijkbaar ook geschrokken van de man, want al pratend komt ze dichterbij haar vrienden staan.

‘Jullie hebben hier niks te zoeken. Van kinderen hebben we alleen maar last.’

‘Maar wij ...’

‘Met jullie herrie verjagen jullie de vogels en het wild dat op het landgoed leeft’, onderbreekt de man Liam.

Wat denkt die vent wel. Liam wordt kwaad. ‘Wij maken helemaal geen herrie, en op Facebook staat dat de baron vrijwilligers zoekt om op het landgoed te werken.’

De man kijkt Liam met een donkere blik aan. Dan houdt hij een pasje voor een scanner en duwt een hekje open dat naast de ruime toegangspoorten zit. Hij trekt het poortje achter zich dicht en kijkt de vijf nog een keer met een doordringende blik aan. Hij mompelt iets, stapt op zijn fiets en rijdt weg.

‘Wat een engerd.’ Evi kijkt de man na, die over de brede oprijlaan naar het kasteel fietst. ‘Werkt die daar?’

‘Als dat zo is, ga ik naar de kinderboerderij.’ Floor gaat naast Evi staan. ‘Hier wil ik geen stage lopen. Hoe die vent naar ons keek ...’ Ze rilt.

‘Ik denk dat hij een tuinman is.’ Liam heeft de man met zijn ogen gevolgd en ziet dat hij voor het kasteel links afslaat en bij een schuur afstapt. Hij zet zijn fiets tegen een boom, dan verdwijnt hij achter bomen en struiken.

‘Ik ga hier weg. Kom.’ Floor trekt Evi mee. ‘Stel je voor dat je met zo’n vent moet werken. Gezellige stage wordt dat.’

Evi kijkt aarzelend naar Liam en Frank. ‘Wat doen jullie?’
‘Moet je kijken!’ Mounir staat voor een groot informatiebord. ‘Ik zou best wel een paar dagen op dat landgoed rond willen lopen.’
‘Waarom dan?’ Liam gaat naast Mounir staan en bekijkt het bord.

‘We zijn nu hier.’ Mounir wijst naar een rood driehoekje. ‘Daar is het kasteel en dit is het hele park.’ Zijn vingers gaan over de zwarte stippellijn. ‘Het is echt supergroot. En moet je kijken: hier is een ruïne!’

‘Elke zaterdag is het park geopend voor bezoekers’, leest Liam. ‘Toegangskaarten zijn online te koop op www.landgoedplompenburcht.nl.’

‘Ga je nou mee?’ Floor staat intussen bij haar fiets en gebaart ongeduldig naar Evi.

‘We kunnen toch aanbellen en kijken of de baron aardig is?’ stelt Liam voor. Na de ontmoeting met de man had hij geen zin meer om verder te gaan, maar nu hij de plattegrond van het landgoed heeft gezien, wordt hij weer enthousiast.

‘Misschien was die enge vent de baron wel’, bedenkt Floor. ‘Nee, ik ga naar de kinderboerderij.’

‘En ik ga aanbellen.’

‘Doe je dat echt?’ Evi kijkt Liam met grote ogen aan.

‘Moet je die gracht zien. Als we daar mogen magneetvissen ...’

‘Maar die ... die enge kerel.’

‘Misschien was hij in een chagrijnige bui.’ Mounir heeft zijn hand al bij de bel. ‘Zal ik?’ Gelijk duwt hij op de bel.

‘Wat doe jij nou?’ reageert Evi kwaad. ‘Jij moet je er niet mee bemoeien, jij gaat helemaal geen stage lopen.’

‘Maar ik kom jullie wel een paar keer helpen. Het lijkt me echt superspannend op dat landgoed.’ Mounir steekt zijn vinger op en wijst naar de intercom.

Eerst klinkt er wat gekraak en dan zegt een vrouwenstem: ‘Wat moeten jullie?’

Liam ziet dat Frank naar de camera wijst en knikt. Ze kunnen in het kasteel zien wie er voor de poort staan. ‘Dag mevrouw. Wij zitten in de eerste klas van het Ichthus College en wij moeten ...’

‘En De Wissel’, roept Mounir.

‘Jullie moeten niet door elkaar praten, want dan begrijp ik er niks van. Maar ga nu maar weg, want jullie mogen het park niet in.’ Gelijk klinkt er een klik.

‘Bedankt.’ Liam kijkt naar Mounir. ‘Waarom moet jij je er nou weer mee bemoeien?’

Mounir haalt zijn schouders op. ‘Dan bellen we toch nog een keer?’

‘Doe normaal.’ Voor Mounir op de bel kan duwen, rukt Liam zijn hand weg bij de bel.

‘Dan niet.’ Mounir wijst naar de grote toegangspoort. ‘Ik denk dat dat schild een familiewapen is.’

Op het schild, dat bovenaan de rechterpoort is vastgemaakt, ziet Liam een toren. Aan allebei de kanten staat een grote, roze vogel. De onderkant van het schild bestaat uit twee speren, die gekruist zijn geschilderd. Eronder staan een paar letters. Hij knijpt zijn ogen dicht en probeert ze te lezen: M ... D ... C ... X ... V.

‘MDCXV. Geen idee wat dat betekent.’

‘Wat zei je?’ Evi heeft haar telefoon gepakt. ‘MDC ... en dan?’

‘XV.’

‘MDCXV. Dat zijn Romeinse cijfers. Dit kasteel is van het jaar 1615.’

‘Zie je dat?’ Frank wijst. ‘Volgens mij is er een stuk van het schild af, aan de bovenkant. Echt zonde.’

‘Gaan we nou eindelijk?’ Floor rijdt ongeduldig rondjes. ‘Anders is een ander groepje eerder bij de kinderboerderij.’

Wat moet hij doen? Liam kijkt door het hoge hek naar het landgoed. Hoe leuk is het om daar rond te lopen? Hij wil magneetvissen, de ruïne zien, door het park struinen ... ‘Jullie moeten het zelf weten, maar ik bel nog één keer aan.’ Achter zich hoort hij Floor mopperen, maar daar trekt hij zich niks van aan en drukt op de bel.

‘Zijn jullie daar nou nog?’

‘We hebben de oproep gezien dat u vrijwilligers zoekt om op het landgoed te werken. Wij moeten van school een week stage lopen, en toen dachten we ...’ Hij haalt even adem. ‘Mogen wij hier stage komen lopen?’ Zo, dat is eruit. Hopelijk begrijpt de vrouw dat het serieus is.

‘Kunnen jullie dat bewijzen?’

‘Ja, mevrouw. We hebben een brief van school bij ons.’

‘Die wil ik dan eerst zien.’ Gelijk gaan de twee poorten langzaam open.

‘Gaan jullie echt?’ Floor kijkt naar Evi. ‘Jij ook?’

‘Ik ga kijken of het aardige mensen zijn. En wat we moeten doen. Ga nou mee, joh.’

‘Opschieten, zo gaat de poort weer dicht.’ Liam loopt met zijn fiets aan de hand door de openstaande poort.

Floor aarzelt even en loopt dan achter hen aan.

Als ze halverwege de lange oprijlaan lopen, komt een elektrisch karretje hen tegemoet.

‘Misschien mogen wij daar ook in rijden.’ Liam kijkt naar het groene karretje dat uit een kleine cabine en een bak bestaat, waar zo te zien allemaal hout in ligt. Hij gaat met zijn fiets aan de kant om het karretje door te laten rijden, maar tot zijn verrassing stopt het karretje naast hem.